



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 28. prosince 2023 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Veroniky Čeplové a soudců JUDr. Jaroslava Pytlouna a Mgr. Petra Fassatiho o **odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 a obžalovaného Ing. M. K., Ph.D.**, nar. xxx, podaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 9. 2023, sp. zn. 2 T 237/2014,

t a k t o:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. f) trestního řádu se napadený rozsudek **r u š í** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že:

obžalovaný

Ing. M. K., Ph.D.

nar xxx v xxx, trvale bytem xxx, adresa pro účely doručování: datová schránka,

j e v i n e n, ž e

po předchozí společné domluvě s již pravomocně odsouzeným obžalovaným Bc. Z. H., nar. xxx, o tom, že obžalovaný K. jako generální ředitel Axxx Cxxx T, IČxxx (dále jen Agentura), bude iniciovat zpracování personálního auditu, který bude předmětem veřejné zakázky, vzdor tomu, že nebyl zapotřebí, neboť Ministerstvu průmyslu a obchodu již dříve deklarovalo, že proklamovaný záměr auditu, a sice detailně proniknout do struktury Agentury, není potřebný, neboť nejsou žádoucí

vetší personální změny a je již připravena změna organizačního řádu Agentury k počátku roku 2011, za účelem dosažení neoprávněného zisku rovnajícímu se ceně díla, která bude stanovena ve Smlouvě o dílo a kterou poškozená Agentura jakožto zadavatel veřejné zakázky malého rozsahu s názvem „Personální audit Axxx Cxxx T“ po uzavření Smlouvy o dílo vítězi této veřejné zakázky zaplatí, přestože oba předem věděli, že obžalovaný H. jako podnikající fyzická osoba nebude schopen v potřebné kvalitě a v k tomu určeném krátkém čase podmínky uvedené ve výzvě k podání nabídek ani podmínky následně s vítězem veřejné zakázky dohodnuté ve Smlouvě o dílo splnit, obžalovaný K. zařídil, aby jedním ze dne 5. 11.2010 Agenturou oslovených uchazečů byl jeho známý obžalovaný H., a současně zařídil, aby parametry pro výběr nejvhodnější nabídky byly záměrně nastaveny tak, aby zvítězil z přihlášených uchazečů právě obžalovaný H., který už v době výběru nejvhodnější nabídky, ještě před oznámením vítěze výběru nejvhodnější nabídky, začal na zakázce pracovat tím, že požádal soukromého softwarového inženýra, aby pro něj vytvořil speciální systém pro sběr dotazníků, a navíc oproti realitě ve své nabídce uváděl záměrně nepravdivé údaje v rámci prokázání své kvalifikace, aby byl vybrán, a poté, kdy dne 19.11.2010 oznámil obžal. K. obžalovanému H., že zvítězil, obžal. K. jako zástupce Agentury uzavřel s obžalovaným H. Smlouvu o dílo, v níž se mimo jiné uvádí, že zhotovitel (Z. H.) je ohledem na svou mnoholetou praxi zkušeným poradcem provádějícím konzultační činnost v oblasti personalistiky, který zpracovává odborné studie v oblasti lidských zdrojů, a proto je schopen plně vyhovět požadavkům objednatele a řádně provést dílo dle specifikace ve smlouvě, zahájit provádění díla neprodleně po uzavření smlouvy a svůj závazek splnit a dílo předat do čtyř týdnů od uzavření smlouvy, současně odpovídá za jakékoli vady díla, za které Agentura zaplatí včetně DPH 2 160 000 Kč, přičemž dílo zůstane ve vlastnictví Agentury, a ačkoli oba předem věděli, že právě citovaná ujednání smlouvy neodpovídají realitě a ani je nehodlají dodržet, smlouvu téhož dne, tj. 19.11.-2010, podepsali, přičemž dne 15.12.2010 obžalovaný K. bez jakékoli kontroly a výhrady proti jeho kvalitě dílo převzal, přestože oba obžalovaní věděli, že je odevzdáváno zcela nekvalitní dílo, které nebude sloužit v Agentuře proklamovanému účelu, ani Agentuře nebude dáno k dispozici, stejně jako nebude dáno k dispozici Ministerstvu průmyslu a obchodu, a aniž by kvalitu díla zkontroloval, dal obžalovaný K. dne 16.12.2010 pokyn k proplacení faktury, neoznačené číslem ani variabilním symbolem, na částku 2.160 000 Kč, na bankovní účet obžalovaného H., a to svým podpisem na likvidačním listu k přijaté faktuře, na němž ale chybí podpis osoby odpovědné za věcnou správnost, následkem toho byla zmíněná částka dne 17.12.2010 připsána na bankovní účet obžalovaného H., poté obžalovaný K. s dílem nakládal jako se svým majetkem, Agentuře ho nikdy neposkytl, v nezjištěný den ho převezl do svého bydliště, nevrátil ho ani když věděl, že je hledáno, a obžalovaný H. tvrdil, že celé dílo zničil včetně aplikace vytvořené pro zpracování kompetenčních profilů,

čímž společným jednáním Agentuře způsobil škodu ve výši 2 160 000 Kč.,

tedy: společným jednáním sebe nebo jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

č í m ž s p á c h a l

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 a 3 tr. zákoníku k peněžitému trestu v počtu **160** (jedno sto šedesát) **denní sazeb**, při **výši denní sazby 7.500 Kč** (sedm tisíc pět set korun českých), tedy v **celkové výši 1.200.000 Kč** (jeden milion dvě stě tisíc korun českých).

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen **společně a nerozdílně s již odsouzeným Bc. Z. H., nar. xxx, zaplatit poškozené Axxx Cxxx T, příspěvkové organizaci, IČ: xxx, se sídlem Xxx Xxx, škodu ve výši 2.160 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení trvá, zvýšené o osm procentních bodů, jdoucím z částky 2.160 000 Kč, přičemž je povinen tyto úroky uhradit za dobu od 5.11.2014 do zaplacení.**

O d ů v o d n ě n í:

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 byli v hlavním líčení dne 7. 9. 2023 obžalovaní Ing. M. K. a Bc. Z. H. uznáni vinnými trestným činem podvodu kvalifikovaným podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, jehož se měli dopustit tím, že: po předchozí vzájemné dohodě, kdy oba obžalovaní se dobře znali a obžalovaný K. věděl, že obžalovaný H. podniká v oblasti lidských zdrojů, s cílem získat neoprávněný majetkový prospěch na úkor Axxx Cxxx T, příspěvkové organizace, IČ: xxx (dále jen Agentura), kde byl obžalovaný K. od září roku 2010 generálním ředitelem a měl detailní přehled o rozpočtu Agentury a možnostech čerpání těchto zdrojů, s cílem před koncem roku 2010 vyčerpat zdroje z rezervy generálního ředitele Agentury, částečně pro jeho potřeby jako generálního ředitele Agentury, vymysleli, že bude zpracován personální audit Agentury, který bude zadán jako veřejná zakázka malého rozsahu oslovením potencionálních realizátorů formou výzvy k podání nabídek na veřejnou zakázku malého rozsahu, kdy obžalovaný K. z pozice generálního ředitele Agentury a osoby, která vymyslela zadání tohoto auditu a tento záměr veřejně prezentovala, jako svůj záměr detailně proniknout do struktury Agentury a jejich zaměstnanců, ač ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu bylo jasně deklarováno, že nejsou žádoucí velké personální změny v Agentuře a byla již připravena změna organizačního řádu Agentury k počátku roku 2011, nejprve zařídil, aby jedním z oslovených potencionálních uchazečů prostřednictvím emailu zasláného Agenturou dne 5. 11. 2010 byl obžalovaný H., a to přesto, že se jednalo o podnikající fyzickou osobu a v předmětu podnikání měl uvedeno poradenství v oblasti řízení, tudíž bez jejich vzájemné osobní znalosti by zaměstnanec Agentury, který oslovoval potencionální zájemce, nenapadlo oslovit podnikající fyzickou osobu s obdobnou zakázkou, kdy dalšími oslovenými byla například personální agentura společnost Axial Personel Agency, s.r.o., nechal si z pozice generálního ředitele Agentury a příkazce operace schválit předpokládanou výši plnění veřejné zakázky Provedení personálního auditu Agentury ve výši 1.850.000 Kč bez DPH, a dále jako způsob hodnocení nabídek stanovil

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

obžalovaný K. 70 % nabídkovou cenu a 30 % dobu provedení předmětu zakázky, zejména s cílem do konce roku 2010 stihnout vyčerpat finanční prostředky z rezervy generálního ředitele, a to od 4 do 12 týdnů, aby obžalovaný H., který již minimálně v době přípravy výzvy k podání nabídek na počátku listopadu roku 2010 začal na zakázce pracovat, minimálně zadal vytvoření počítačové aplikace pro rozesílání a vyhodnocování dotazníků pro kompetenční profily zaměstnanců, mohl nabídnout a čestně prohlásil, že je schopen zakázku realizovat ve lhůtě 4 týdnů, ačkoli jen samotné vytvoření počítačové aplikace trvalo čtyři týdny a ostatní uchazeči nabídli nejméně dobu sedmi týdnů (jeden z nich-Ernst & Young, s.r.o.) resp. dvanáct týdnů (další dva uchazeči), kdy se jednalo i o velké a renomované personální agentury nebo auditorské společnosti s mnoha zaměstnanci, kdy tato doba byla obžalovanými po vzájemné dohodě nabídnuta proto, že obžalovaný H. na zakázce již pracoval předtím, než uzavřel smlouvu o dílo a zároveň tato doba zajišťovala vítězství jeho nabídky i při vyšší ceně, protože tvořila 30 % hodnocení, kdy tyto skutečnosti, že se znají, jsou spolu domluveni, a že obžalovaný H. již pracuje na předmětné zakázce a její parametry jsou záměrně nastaveny tak, aby na základě nabídnuté doby zpracování zakázku získal obžalovaný H. a do konce roku mohla být proplacena, zamlčeli před členy hodnotící komise, dále obžalovaný H. nepravdivě uvedl v rámci prokázání kvalifikace, kdy měl prokázat tři realizované zakázky s obdobným předmětem plnění jako předmětná zakázka, že realizoval zakázku pro MRI Worldwide - Prague s.r.o., IČ: 27086356 v objemu 240.000 Kč s datem ukončení 15. 2. 2008, ačkoli takovou zakázku nerealizoval a s touto společností začal spolupracovat až v říjnu 2008 a dále v seznamu realizovaných zakázek nepravdivě uvedl zakázku pro Future product design a.s., IČ: 00553646 v objemu 1.323.468 Kč, ač neodpovídala fakturaci a nejednalo se o personální audit, následně obžalovaní mezi sebou dne 19. 11. 2010 podepsali smlouvu o dílo a obžalovaný H. zejména rozeslal dotazníky zaměstnancům Agentury a zpracoval kompetenční profily 25 oproti požadovaným a avizovaným 27 zaměstnanců, manažerů Agentury a shromáždil materiály pomocí personálního oddělení Agentury, týkající se směrnic, smluv, systému odměňování a podobně a podle bodů zadávací dokumentace vytvořil dokument označený „Personální audit Agentury pro podporu podnikání CxxxT“ formálně naplňující 14 ze 16 bodů zadávací dokumentace, když výstupy byly málo kvalitní s malou přidanou hodnotou pro Agenturu, výstupy byly nedostatečně odůvodněné, obsahovaly odborné nepřesnosti a nedostatky, chyběly informace ohledně použité metodiky, kompetenční profily obsahovaly posouzení devatenácti kompetencí, dotazníky měřily pouze třináct kompetencí, celý dokument obsahoval mnoho pravopisných chyb patrných na první pohled, kdy hodnota takového díla byla stanovena odborným vyjádřením znaleckého ústavu Masarykovy univerzity, Ekonomicko-správní fakultou částkou v rozmezí 156.404 Kč do 513.560 Kč, obžalovaný K. pak tento personální audit dne 15. 12. 2010 převzal za účasti pracovnice personálního oddělení a bez kontroly věcné správnosti, při vědomí značných rezerv v odevzdané zakázce, dne 16. 12. 2010 dal pokyn k proplacení faktury ze dne 15. 12. 2010, neoznačené číslem ani variabilním symbolem, na částku 2.160.000 Kč včetně DPH na bankovní účet obžalovaného H. č. xxx, a to podpisem likvidačního listu k přijaté faktuře č. 10/001/02390, který podepsal jako příkazce operace i bez podpisu osoby z personálního oddělení, které za věcnou správnost zakázky odpovídalo, neboť to z pozice své funkce udělat mohl, čímž v rámci předběžné řídicí kontroly deklaroval pro správce rozpočtu a hlavní účetní, že zakázka byla provedena řádně a včas, ač to neodpovídalo skutečnosti a tím dosáhl proplacení zakázky a částka 2.160.000 Kč byla dne 17. 12. 2010 přispána na účet obžalovaného H., který dne 21. 12. 2010 vybral částku 725.000 Kč v hotovosti a naložil s ní neznámým způsobem a dne 19. 1. 2011 ve dvou platbách v celkové výši 330.084 Kč uhradil DPH a obžalovaný K. následně s personálním auditem nakládal jako se svým

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

majetkem, když tento odmítal dát k dispozici například personálnímu oddělení, aby mohlo s jeho závěry pracovat s odůvodněním, že obsahuje citlivé informace o manažerech, ačkoli se to týkalo jen jedné oddělitelné části auditu a nakonec audit v neznámý okamžik z Agentury odvezl a nikdy ho nevrátil přesto, že věděl, že je hledán a obžalovaný H. následně záhy, neznámo kdy přesně, po předání díla pod záminkou, že tak musí dle smlouvy a jejího dodatku ohledně mlčenlivosti učinit, ač to z těchto listin nevyplývalo, celé dílo zničil a nechal zničit i aplikaci vytvořenou pro zpracování kompetenčních profilů, to vše oba obžalovaní činili při vědomí nedostatečné kvality celého díla, aby nemohlo být přezkoumáno kompetentními osobami zejména z personálního oddělení, kteří problematice rozumí, kdy tímto svým jednáním způsobili Agentuře pro podporu podnikání a investic CxxxT, příspěvkové organizaci, IČ: xxx, se sídlem Xxx Xxx, škodu ve výši minimálně 1.646.440 Kč. Za to byli oba obžalovaní odsouzeni stejně podle § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 a 3 tr. zákoníku k peněžitému trestu v počtu **160** (jedno sto šedesát) **denní sazeb, při výši denní sazby 7.500 Kč** (sedm tisíc pět set korun českých), tedy **v celkové výši 1.200.000 Kč** (jeden milion dvě stě tisíc korun českých), a dále bylo rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. řádu tak, že jsou **obžalovaní povinni společně a nerozdílně zaplatit poškozené** Agentuře pro podporu podnikání a investic CxxxT, příspěvkové organizaci, IČ: xxx, se sídlem Xxx Xxx, **škodu ve výši 1.646.440 Kč**. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená Agentura pro podporu podnikání a investic CxxxT, příspěvková organizace odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozhodnutí včas podali odvolání jak státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, tak oba obžalovaní. Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obou obžalovaných a vytýká v něm nalézacímu soudu, že v popisu skutku na rozdíl od faktického stavu, tj. od částky 2 160 000 Kč včetně DPH, které poškozená Agentura zaplatila za dodané dílo, které neodpovídalo zadání a zakázka nebyla provedena v požadované kvalitě, tedy šlo o dílo pro Agenturu zcela bezcenné, odečetl částku 513 560 Kč bez DPH, která byla jako maximální cena stanovena znaleckým posudkem jako cena zakázky, která by odpovídala tomu, co Bc. H. Agentuře dodal, což odpovídá výši nákladů (práce, software atd.), které obžalovaný H. musel vynaložit na pořízení listin, jichž pomocí společně s obžalovaným K. před ostatními pracovníky Agentury předstírali, že zakázka byla splněna řádně. Dále státní zástupce poukazuje na to, že cenu této hypotetické zakázky a výši nákladů vynaložených na pořízení předávaného díla, nelze automaticky zaměňovat za hodnotu toho, o co se předáním díla rozšířil majetek agentury, neboť s ohledem na znalce konstatované odborné i formální nedostatky díla, kvůli nimž mohlo mít jen velmi omezený přínos pro Agenturu, lze považovat za prokázané, že k žádnému rozšíření majetku Agentury nedošlo. Pokud nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že bylo prokázáno, že obžalovaný K. aspoň jednu část personálního auditu použil (viz závěr odstavce 109), tak i zde je použití velice sporné, neboť šlo spíše o zneužití prokazatelně chybných výsledků hodnocení tří manažerů společnosti, jejichž výsledky zachycené do grafu neodpovídají odevzdaným dotazníkům, neboť byly zjevně účelově zkresleny minimálně dvojnásobným započítáním nejhorších odpovědí, aby tito domnělí konkurenti obžalovaného K. dopadli v hodnocení co nejhůře. K tomu je třeba přihlídnout i k celkovému chybnému postupu při vytváření kompetenčních profilů, kdy dotazníky byla získávána data pouze ke 13 kompetencím namísto 19, přičemž u zbývajících 6 byly výsledky zcela vyfabulovány. Pokud v bodě 109. odůvodnění svého rozsudku nalézací soud uvádí, že zpracování

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

auditu s důrazem na kompetenční profily jednotlivých vedoucích pracovníků se jeví být zcela soukromou aktivitou obžalovaného K., který se vůči ostatním pracovníkům Agentury při zadávání převzetí a proplacení, dopustil podvodu, tak je nelogické, aby se využitelnost a tím i hodnota personálního auditu pro Agenturu odvozovala právě od Ing. K., který si výsledky auditu v podstatě přivlastnil, nikomu kompetentnímu ji nedal k dispozici a nakonec je z Agentury nechal odvézt do svého bydliště. Hodnota majetku Agentury se v souvislosti s touto zakázkou snížila o částku 2 160 000 Kč na jedné straně a na druhé straně u ní nedošlo ani k minimálnímu zhodnocení jejího majetku o dodané dílo, které pro její potřeby nejsou totožné s osobními potřebami a pletichami obžalovaného K.. Státní zástupce trvá na tom, aby v popisu skutku byla výše způsobené škody změněna na částku 2 160 000 Kč a v důsledku toho, aby peněžité tresty byly oběma obžalovaným zvýšeny o 40 denních sazeb, tj. celkem na 200 denních sazeb po 7 500 Kč, tedy u každého obžalovaného na částku 1 500 000 Kč, a oběma aby byla stanovena povinnost nahradit Agentuře společně a nerozdílně škodu ve výši 2 160 000 Kč, tedy navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. c), písm. e), písm. f) tr. řádu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu ve věci ve shora naznačeném rozsahu sám rozhodl.

3. Oba obžalovaní značnou část svých odvolání věnovali shodně jak údajnému novému důkazu spočívajícím v tom, že se najednou (tj. před posledním hlavním líčením v roce 2023) postrádaný audit našel v bydlišti obž. K. a dále oba obžalovaní shodně část svých odvolání věnovali výtkám týkajícím se popisu skutku, tak jak ho ve výroku napadeného rozsudku uvádí nalézací soud, a s tím souvisejícím údajným porušením zásady totožnosti skutku. způsob obhajoby za situace, kdy teprve vyhlášením rozsudku je obžalovaný seznámen se změnou popisu skutku, navíc změnou zásadní.
4. Obžalovaný K. konkrétně k tomu ve svém odvolání prostřednictvím svého obhájce uvedl, že předně pochybuje o zachování totožnosti skutku, když nyní napadený výrok rozsudku čítá 80 řádků oproti 16 řádků obžaloby a jednak – opět ve shodě s obž. H. - akcentuje prokázanou existenci obž. H. vypracovaného plnohodnotného personálního auditu, přičemž setrvává na svém tvrzení, že audit od počátku byl vypracován a existuje, právní oddělení společně s personálním odborem vypracovalo podklady pro zadání veřejné zakázky, tuto vyhlásili a realizovali a jednalo se o veřejnou zakázku, tzn. že toto výběrové řízení bylo zveřejněno na stránkách agentury. Z toho vyplývá, že se kdokoli z neoslovených uchazečů mohl přihlásit, což se také stalo. Zároveň to znamená, že by postrádalo smysl doporučit na seznam oslovených uchazečů někoho konkrétního, jelikož ani toto umístění na seznam nedávalo záruku úspěchu ve výběrovém řízení. Poté, co byl audit vypracován, zadal obžalovaný kontrolu vedoucí oddělení personálních procesů svědkyni P., a tato potvrdila, že dle jejího názoru je audit kvalitní, a že souhlasí se zadávací dokumentací. Zakázka byla veřejná, soud žádným způsobem neodůvodnil domnělou údajnou předchozí dohodu mezi oběma obžalovanými na podvodu. Obžalovaný nesouhlasí ani s tím, že by zadával kritéria výběrového řízení, neboť to určovalo jeho personální a právní oddělení. Svědkyně P. byla plně kompetentní posoudit věcnou správnost auditu a audit byl k dispozici u vedoucího interního auditu svědka M. a dále by byl předložen ke kontrole panu H. z Ministerstva průmyslu a obchodu. Odvolatel nesouhlasí s tvrzením soudu, že personální audit byl nadbytečný, on ho za nadbytečný nepovažoval, že se jednalo o standardní postup potvrzují i slyšení svědci. Pokud se soud pozastavuje nad skutečností, že znovunalezený audit předložený obžalovaný v závěru trestního řízení byl cítit po cigaretovém kouři a dovozuje z toho určité závěry, pak odvolatel upozorňuje, že jeho obhájce je velice silný kuřák. Pokud nalézací soud na str. 21 svého rozsudku uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

obžalovaný měl možnost do zadávání veřejné zakázky zasahovat, je toto pravdou, tuto možnost měl, ale v žádném případě ji nevyužil. Zadal pouze svoji představu a parametry určilo právní a personální oddělení. To vyplývá i z výpovědi svědka M. a P. Nesouhlasí s tvrzením soudu na str. 33 rozsudku, kde se uvádí, že svědek N. vyvrací obhajobu obžalovaného o kontrole auditu ze strany MPO, neboť jak již uvedl, kontrolu auditu dostala na starost svědkyně P. coby vedoucí odd. personálních procesů. Svědkyně J. potvrdila, že personální audit si vyžádalo MPO a zrovna tak tuto skutečnost potvrdil svědek M.. Svědkyně H. potvrdila, že vytvořila předávací protokol pro MPO a tuto kontrolu prováděl p. H. z MPO, tito svědci vyloučili účast svědka N. a na dané kontrole. Rozporuje i tvrzení soudu na straně 40 rozsudku o tom, že obžalovaný K. svědka M. neinformoval o nalezení auditu a nepoděkoval mu. Ovšem soud se svědka M. na dané skutečnosti nedokazoval, navíc je obžalovaný s to doložit e-mail vůči jmenovanému svědkovi ze dne 10. 3. 2023 z 16:00 hod., kdy svědkovi sděluje nález auditu a děkuje mu za to, na což svědek nereagoval. Tvrzení uváděné na str. 43 rozsudku, kde se opakuje, že odvolatel do výběru kandidátů zasahoval, není podloženo žádnou svědeckou výpovědí. Pokud jde o využitelnost auditu, svědek M., D. a Ó. včetně M. potvrdili, že do novelizace organizačního řádu byly některé závěry personálního auditu převzaty. Potvrzuje ovšem, že na základě personálního auditu byla ukončena činnost svědka R. a svědkyně R. a došlo i ke změně v činnosti svědka F. Nesouhlasí s tvrzením soudu o tom, že s částkou proplacenou za audit na účet obžalovaného H. měl jakkoli nakládat sám obžalovaný K., neboť toto tvrzení není podloženo žádnými důkazy. Jak výrok rozsudku, tak jeho odůvodnění považuje za tendenční se snahou za každou cenu uznat obžalovaného vinným. Soud I. stupně si vymyslel absurdně komplikovaný příběh, který se snaží zdůvodnit za cenu procesních pochybení. Navrhuje, aby odvolací soud rozhodl tak, že se obžalovaný obžaloby zprošťuje, neboť se nestal skutek, pro který je stíhán, event. aby věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

5. Obž. H. k tomu ve shodě s obžal. K. konkrétně prostřednictvím svého obhájce v odůvodnění odvolání jednak uvedl, že nyní provedenými důkazy byla existence auditu nezvratně potvrzena a jednak uvedl, že po několikaletém procesu v této věci došlo při posledním projednávání věci, jak vyplývá z obsahu napadeného rozsudku, ze strany soudu k účelové změně popisu skutku, a tedy i jednání obžalovaných, když na straně soudu je dle názoru odvolatele patrná snaha změnit za stávající důkazní situace popsané shora vlastní argumentaci a obsah odůvodnění rozsudku, jehož cílem dle názoru odvolatele je rozhodnutí, které nekoresponduje s popisem skutku tak, jak je popsán ve výrokové části obžaloby. Tím byla narušena jednota mezi popisem skutku v obžalobě a v napadeném rozsudku. Nalézací soud se snaží o vytvoření jiné konstrukce hodnocení důkazní situace, a to na podkladě nepřímých důkazů, když takovéto hodnocení nalézacím soudem, selektování důkazů, má odůvodnit odsuzující rozsudek, ale dle konkrétního popisu ve výrokové části, za jiný skutek než ten, pro který byla podána obžaloba. Nadto nalézací soud z pohledu odvolatele jednotlivé důkazy hodnotí selektivně, upřednostňuje zejména důkazy, které dle názoru soudu svědčí v neprospěch obžalovaných, čímž je porušována presumpce nevinny a pravidlo in dubio pro reo. Z popisu výroku napadeného rozsudku vyplývá situace, že prakticky obhajoba obviněného byla znesnadněna, že není zřejmé, jaký má být obsah a Jelikož obžalovaný nemohl svoji obhajobu uplatnit včas, tak v konečném důsledku byl zkrácen na svém právu na obhajobu v trestním řízení, neboť za daných okolností je velmi problematické chápat, proti jakému skutku má uplatňovat svoji obhajobu a v neposlední řadě jakým způsobem a jaké prostředky obhajoby má např. u hlavního líčení zvolit, nehledě na možnost konkrétních návrhů na provedení konkrétních

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

důkazů ve prospěch obhajoby. S tímto závěrem, který plně koresponduje s důkazy prokazujícími, že personální audit byl vypracován a má parametry personálního auditu, tedy zjištění ve prospěch obhajoby, jemuž zcela odporuje výroková část v této věci podané obžaloby, se nalézací soud vůbec nevypořádal a zcela ignoroval jejich obsah. Podle znalců určených soudem navíc audit nyní předložený splňoval jak hlavní formální, tak hlavní obsahové požadavky výběrového řízení a organizace zadavatele. Bylo pouze věcí objednavatele, jakým způsobem a zda vůbec výstupy z tohoto auditu využije pro své potřeby, zejména v souvislosti s rozhodnutími a stanovisky nadřízeného orgánu. Odvolatel upozorňuje na skutečnost, že hodnotit přínos auditu téměř po 13 letech je problematické. Podle názoru odvolatele se znalec přibráný soudem za každou cenu snažil vyjít vstříc požadavkům nalézacího soudu. Nadto soud pominul, že pokud obžalovaný H. jako zhotovitel auditu měl k dispozici studie Mercer nebo TW, pak by hodnota vypracovaného auditu byla ještě vyšší. Toto své vyjádření v rámci své výpovědi uvedl znalec jako reakci na sdělení odvolatele, že studie Mercer i TW při zpracování předmětného auditu k dispozici měl. Na to však nalézací soud nereagoval. Co se týká ceny nabídnuté ve výběrovém řízení odvolatelem, tuto za obvyklou považovali i znalci Bohemia expert. V průběhu dokazování bylo prokázáno, že odvolatel měl dostatek času ke zpracování předmětného auditu, a to i za teoretického předpokladu, že by na něm pracoval samostatně. Soud nepřihlédl ani k té části obhajoby obžalovaného, který uvedl, že v rámci prezentace auditu byly současně dodány i další materiály jako součást tohoto personálního auditu, které v současné době nemá nikdo k dispozici. K tomu opět soud nepřihlédl. Poukazuje na skutečnost, že agentura měla možnost při převzetí i následně možnost zhotovitele díla kdykoli vyzvat k úpravě nebo doplnění díla, tento požadavek nebyl uplatněn. Dále poukazuje na skutečnost, že zisk, který zakázkou odvolatel získal, zdanil, a navíc odvedl státu DPH, přitom toto DPH je rovněž považováno za vzniklou škodu, což je velmi zvláštní paradox. Dle názoru odvolatele nalézací soud v odůvodnění rozsudku neuvádí žádné důkazy, které by obhajobu obžalovaného vyvracely. Pouze v odůvodnění svého rozsudku spekuluje, ačkoli bylo jeho povinností, aby své závěry podložil konkrétními důkazy, které zcela absentují. Nalézací soud se pozastavuje nad tím, že předmětný audit H. po uplynutí určité doby smazal, ačkoli k tomu obžalovaný byl povinen. Jelikož nalézací soud svým rozhodnutím, jak již uváděl, porušil zásadu in dubio pro reo a při hodnocení důkazů uplatnil svoji libovůli tak navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v plném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně podle § 259 odst. 1 tr. řádu k novému projednání a rozhodnutí.

6. Městský soud v Praze jako soud odvolací postupem podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž na základě tohoto postupu dospěl k následujícím závěrům.
7. Úvodem je třeba upozornit na skutečnost, že odvolací senát se postupnými rozsudky různých senátů nalézacího soudu vydanými v této trestní věci zabýval opakovaně, tedy se spisovým materiálem i provázaností postupných kroků obou obžalovaných, které jsou jim v údajně vzájemné dohodě kladeny za vinu, byl již dříve velmi podrobně seznámen. Veřejné zasedání o podaných odvoláních bylo nařazeno na den 14.12.2023, několik hodin před jeho začátkem se však obž. K. z účasti na něm pro nemoc omluvil a jelikož trval na své účasti u veřejného zasedání, požádal soud o jeho odročení. Odvolací soud tomuto požadavku vyhověl a trestní věc jmenovaného obžalovaného vyloučil k samostatnému projednání a dne 14.12.2023 pokračovat v řízení pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

proti obžal. H., když s ohledem na požadavek poškozené Agentury, tak jak byl vyjádřen zástupcem poškozené před zahájením dokazování u hlavního líčení dne 4.11. 2014 o zaplacení náhrady škody spolu s úroky z prodlení, bylo jasné, že především z tohoto důvodu (požadavek na zaplacení úroků za devět let trvání procesu) je v zájmu obou obžalovaných, aby soud projednal věc bez zbytečného odkladu. Nebylo proto možno souhlasit s námitkou obhájce obž. K., který po poučení o nepřijatelnosti opravného prostředku proti usnesení o vyloučení podle § 23 odst. 1 tr. řádu dne 14.12.2023 trval na tom, že tento postup soudu je vadný, nelogický a věc obou obž. je nutno projednat ve společném procesu. Že tento názor obhájce správný není vyplývá nejen z logiky věci, ale i z hojné judikatury, např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 7 Tdo 922/2011. S ohledem na společné jednání obou obžalovaných, které je jim kladeno za vinu, i některé společné argumenty uvedené prakticky shodně v odvolání obou obžalovaných, které se týkají otázek podstatných pro rozhodnutí soudu ohledně obou obžalovaných, i vzhledem k obsahu odvolání státního zástupce, které se týká obou obžalovaných, však bylo nutno ze strany odvolacího soudu i v rozsudku, který se týká pouze obžalovaného K., zabývat se argumentací všech tří podaných odvolání, a proto je jejich podstatný obsah výše zmíněn.

8. Pokud oba obžalovaní shodně namítají porušení zásady totožnosti skutku, je možno připomenout shrnutí uváděné nalézacím soudem pod bodem 1. jeho rozhodnutí, a sice, že od doby podání obžaloby dne 28. 8. 2014 bylo ve věci ze strany nalézacího soudu rozhodnuto již dne 10. 2. 2015 (podle § 226 písm. a) tr. řádu), dne 3. 11. 2015 (obž. K. uznán trestným činem dle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, obž. H. přecinem podílnictví dle § 214 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku), dne 3. 3. 2020 (podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštění oba obžalovaní obžaloby) a dne 26. 4. 2022 (oba obžalovaní uznání podle obžaloby, přičemž tento rozsudek byl pro hrubé procesní vady odvolacím soudem zrušen). Přitom ve výrocích jak obžaloby, tak ve zprostředkujících rozsudcích, tak i v odsuzujících rozsudcích se v té či oné podobě stále opakují základní fakty z usnesení o sdělení obvinění ze dne 30. 4. 2014, kterým byli oba obžalovaní obviněni ze spáchání trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, kterého se dopustili společně (obž. K. formou pomoci), jehož se měli dopustit tím, že po předchozí vzájemné dohodě v úmyslu sebe obohatit neoprávněným vylákáním finančních prostředků na Agentuře pro podporu podnikání a investic Czech Invest, IČ: xxx, dále jen Agentura, převzal Ing. M. K. dne 15.12. 2010 od obžalovaného H. jako soukromého podnikatele – fyzické osoby - jím téhož dne vystavenou fakturu, neoznačenou číslem nebo variabilním symbolem na částku 2 160 000 Kč vč. DPH jako odměnu za vypracování personálního auditu v Agentuře, který měl H. jako soukromý podnikatel jako vítěz výběrového řízení (dále je VŘ) na veřejnou zakázku vyhlášenou Agenturou vypracovat podle smlouvy o dílo ze dne 19. 11. 2010, kterou uzavřel s Ing. M. K. a současně měl Ing. K. dne 15. 12. 2010 na základě předávacího protokolu tento vypracovaný audit převzít a dne 16. 12. 2010 nechal obž. K. poukázat částku 2 160 000 Kč na bankovní účet spoluobžalovaného, přičemž bylo zjištěno, že dílo - personální audit - za něž bylo zaplacené, nebyl vůbec vypracován, čímž měli způsobit Agentuře škodu ve výši 2 160 000 Kč.
9. Totéž vyplývá z podané obžaloby i z předposledního rozsudku, kterým byli obžalovaní uznáni vinnými, tj. rozsudku OS Praha 2 ze dne 26. 4. 2022, tedy zjednodušeně řečeno z nich vyplývá, že obžalovaný H. jako podnikající fyzická osoba jako vítěz VŘ vyhlášeného Agenturou, uzavřel s Agenturou jednajícím jménem obžalovaného K. dne 19. 11. 2010, smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo vypracování auditu pro zadavatele na částku 2 160 000 Kč včetně DPH, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

obžalovaný K. formou předávacího protokolu ze dne 15. 12. 2010 potvrdil, že vyhotovení personálního auditu převzal, následujícího dne dal pokyn k proplacení faktury ze dne 15. 12. 20210 neoznačené číslem ani variabilním symbolem na částku 2 160 000 Kč na účet obžalovaného H., ačkoli oba obžalovaní věděli, že předmětný personální audit nebyl vůbec vyhotoven, a že skutečným smyslem celé zakázky bylo obohacení Z. H. cestou neoprávněného vyvedení částky odpovídající hodnotě zakázky z majetku Agentury, na čemž se oba aktivními kroky po vzájemné dohodě podíleli, když neexistenci auditu před třetími osobami zastřeli. Z uvedeného je zřejmé, že ve všech textech podstatných pro zvolení taktiky obhajoby obou obžalovaných se opakuje totéž, a sice, že společným předem dohodnutým podvodným jednáním obou obžalovaných se majetek Agentury zmenšil o částku 2 160 000 Kč, aniž by za toto Agentura dostala adekvátní náhradu, přičemž vše souviselo s vyhlášením VŘ Agenturou, v níž zvítězil Z. H., který požadované dílo v požadované kvalitě ve smlouvě ze dne 15. 12. 2010 nikdy fakticky neodevzdal. Z opakovaných odvolání státního zástupce proti zprošťujícím rozsudkům, resp. proti rozsudku, kterým byli oba obžalovaní uznáni vinnými trestným činem jiné právní kvalifikace i z reakcí MS v Praze jako soudu odvolacího na podaná odvolání vyplývá, že od počátku právě proto, že audit byl zadáván ve VŘ, tedy veřejně, navíc obsah zadání ve VŘ byl pochopitelně veřejně znám, muselo být oběma obžalovaným od počátku jasné, že s ohledem na zveřejnění předmětu výběrového řízení bude obž. H., pokud bude chtít vyplacení částky uvedené ve smlouvě o dílo, tj. částku 2 160 000 Kč, získat, muset Agentuře „něco“ předat. Je zřejmé, že od počátku trestního řízení oba obžalovaní věděli, jakému trestnímu stíhání, tj. pro jaký trestný čin a s jakou kvalifikací čelí, a na základě jakých důkazů se trestní řízení vede, což věděli minimálně poprvé z usnesení o sdělení obvinění a poté i z podané obžaloby, později z reakcí státního zástupce v rámci jím podaných opravných prostředků i rozhodnutí odvolacího soudu o nich. Proto se nelze se dovolávat toho, že na základě podstatně širšího popisu skutku, než tomu bylo doposud, tj. popisu skutku ve výroku nyní napadeného rozsudku, nemohli být obžalovaní připraveni na adekvátní obhajobu, což odporuje jak obsahu nyní podaných odvolání, tak obsahu veškerých jednání před nalézacím soudem. Od počátku obžalovaní dokazovali, a to i prostřednictvím svědkyně P., že jakési torzo auditu je k mání od počátku vyšetřování, proto je – včetně důvodů, které budou i níže uvedeny - z pohledu odvolacího soudu lhostejno, zda se nakonec „celý audit“ našel. Podstatné je to, že obžalovaní podvodným jednáním, na kterém se dohodli předem, dosáhli toho, aby obžalovaný H. poté, co ve VŘ zvítězí, uzavřel s Agenturou prostřednictvím svého známého, tedy jejího generálního ředitele, tj. Ing. M. K., smlouvu o dílo, v níž se Agentura zavazovala za dílo zaplatit zhotoviteli částku 2 160 000 Kč včetně DPH, a tuto částku také na základě podvodného jednání obžal. H. získal. Pokud jde o totožnost skutku, ta je v tomto případě bezpochyby zachována, neboť totožnost skutku je zachována buďto stejným popisem jednání pachatele nebo jeho částí, k níž mohou přistupovat nové zjištěné skutečnosti, nebo je totožnost skutku zachována způsobeným následkem nebo jeho částí. Jak vyplývá ze všech dosud vydaných rozhodnutí, ta vždy zachovávají jak podstatnou část jednání obžalovaných, která jsou jim kladena za vinu, tak následek tohoto zaviněného jednání, tedy reflektují skutečnosti popsání ve sdělení obvinění dne 30. 4. 2014. Totožnost skutku je zachována vždy, pokud se popis skutku v žalobním návrhu a ve výroku rozhodnutí shoduje, i tehdy, pokud dojde ke změně skutkového stavu, ale pouze v nepodstatných okolnostech, soud může skutek ve výroku rozhodnutí popsat jinými slovy, přiléhavěji, s větším počtem detailů či upřesněním děje nebo místa a času spáchání, popř. může nepotřebné detaily vypustit, aniž by ohrozil zachování totožnosti skutku. Z pohledu totožnosti skutku není podstatné ani to, zda takové dílčí zpřesnění skutku svědčí v neprospěch nebo ve prospěch pachatele, neboť hranice, kdy změna v popisu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

skutku představuje již i změnu v totožnosti skutku, leží tam, kde dochází ke změně podstaty skutku. Ke změně podstaty skutku nedojde a totožnost skutku bude zachována, pokud zůstane zachována totožnost jednání a změní se jen jeho následek nebo naopak, dojde sice k podstatné změně jednání, ale následek zůstane zcela zachován. Jak právě zmíněno, v daném případě, a to i napadeným rozsudkem, zůstala zachována podstata podvodného jednání obou obžalovaných i podstata následku, byť ten z důvodů, na které poukazuje státní zástupce a především z důvodů, které budou níže uvedeny, byl změněn ve prospěch obžalovaných, tedy snížen o částku 513 560 Kč, přestože toto snížení je fakticky nejen v rozporu se skutečností, a tedy důvody, na které poukazuje státní zástupce, a které budou vysvětleny níže, ale především též s odůvodněním některých bodů napadeného rozsudku, ale i s „vnitřní“ logickou výrokem rozsudku, z něhož na jednu stranu má vyplývat, že škoda způsobená Agentuře vznikla následkem předem připraveného komplotu obou obžalovaných s cílem získat neoprávněný majetkový prospěch na úkor Agentury prostřednictvím smlouvy o dílo uzavřené dne 19. 11. 2010 a toto jednání hodnotí jako zločin podvodu, aby na druhé straně stejným výrokem nalézací soud uvedl, že dne 15. 12. 2010 obžalovaný K. tento audit za účasti pracovnice personálního oddělení převzal bez kontroly věcné správnosti při vědomí značných rezerv a dal pokyn k proplacení částky 2 160 000 Kč, ačkoli převzal audit v hodnotě v rozmezí od 156 404 Kč do 513 560 Kč. Z takového popisu skutku není zřejmé a nelze tedy ani logicky dovodit, zda počáteční dohoda na podvodu směřovala k vyvedení částky z majetku Agentury ve výši 2 160 000 Kč bez DPH, jak je ve výroku rozsudku zmiňováno, nebo uzavření smlouvy na částku 2 160 000 Kč fakticky sledovalo způsobení nižší škody. To je jedna z prvních vad rozsudku včetně skutečnosti, že z příliš širokého popisu jednání obžalovaných není zřejmé, jaký vlastně byl cíl obou obžalovaných, zda po předchozí vzájemné dohodě chtěli dosáhnout toho, aby obž. H. vyšel z VŘ jako vítěz a dosáhl na částku uváděnou ve smlouvě s Agenturou, tj. částku 2 160 000 Kč, anebo aby jeho známý, tehdy generální ředitel Agentury obž. Ing. M. K., Ph.D. neoprávněně mohl vyčerpát zdroje a rezervy Agentury před koncem r. 2010, a proto vymysleli nutnost zadání auditu, který by částečně obž. K. využil pro potřeby generálního ředitele Agentury. Tato tvrzení ve výroku napadeného rozsudku jsou sama o sobě protichůdná a zavádějící, došlo i k částečné změně skutkového stavu oproti usnesení o sdělení obvinění (v této souvislosti možno připomenout, že rozpouštění finančních rezerv generálním ředitelem Agentury před koncem roku samo o sobě být trestným činem nemůže), respektive oproti podané obžalobě, navíc byl ve prospěch obžalovaných změněn rozsah následku, který ovšem jako následek finanční újmy v majetku poškozené Agentury na základě podepsané smlouvy o dílo ze dne 19. 11. 2010 musí zůstat pochopitelně stejný, jinak by se o daný podvod nemohlo jednat.

10. Následkem takto vadného postupu byla i vadná úvaha o výši škody způsobené Agentuře a povinnosti ji nahradit (navíc tuto část škody nahradit bez úroků, byť byly včas zástupcem poškozené Agentury požadovány), neboť opět, pokud je zmiňována ve výroku rozsudku částka za zakázku ve výši 2 160 000 Kč, které i podle výroku rozsudku bylo dosaženo předchozím komplotem a podvodným jednáním obou obžalovaných, pak není zřejmé, proč je tato částka snižována, a proto z uvedených důvodů Městský soud v Praze konstatoval v napadeném výroku rozsudku chyby uváděné státním zástupcem, tj. chyby vedoucí odvolací soud k postupu dle § 258 odst. 1 písm. b), písm. f) tr. řádu.

11. Nad rámec již v souvislosti s totožností skutku shora uvedeného je možno doplnit, že mezi pojmem skutek a popis skutku je podstatný rozdíl, viz i rozhodnutí NS ČR sp. zn. 7 v odvolání Tz

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

179/99, pojednávající o tom, že skutek samotný na jedné straně a popis skutku na straně druhé jsou dvě odlišné kategorie. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo, naproti tomu popis skutku je slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Otázka možnosti modifikace skutkových zjištění závisí na provedeném a řádně hodnoceném dokazování při zachování totožnosti skutku, aby nemohl být s jiným zaměněn. Tato skutečnost souvisí, jak správně uvádějí ve svých odvoláních i obžalovaní, s právem obviněného na obhajobu, kterému musí být od počátku dána možnost bránit se vznesenému obvinění určenými prostředky, což je možné za předpokladu, kdy je mu bez pochybností zřejmé, co mu je kladeno za vinu. Jinak nelze vyloučit, že skutková zjištění a na ně navazující právní kvalifikace se v průběhu trestního řízení v závislosti na opatřených důkazech mohou do určité míry měnit, ale nikdy ne natolik, aby byla narušena podstata vzneseného obvinění. Jak řečeno, v posuzovaném případě k takové situaci nedošlo, když v celém průběhu trestního řízení je držena linie de facto totožných jednání vedoucích od sjednání předchozí dohody s cílem prostřednictvím VŘ a smlouvy o dílo vyvést z majetku Agentury na základě jejího oklamání částku ve výši 2 160 000 Kč, až k jejímu vyvedení na účet obž. H..

12. Veden zásadami totožnosti skutku proto Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí zestručnil popis skutku tak, jak to považoval za nejvýstižnější, tedy popsal předchozí vzájemnou dohodu obou obžalovaných, která vyplývá z jejich vzájemného přátelství v době před vyhlášením VŘ, cíl této dohody, tj. vyvést neoprávněně majetkový prospěch z majetku Agentury, praktickou nepotřebnost zadaného auditu, neboť MPO již dříve deklarovalo, že záměr proniknout detailně do struktury Agentury není potřebný, neboť personální změny nastanou v souvislosti se změnou organizačního řádu k počátku r. 2011 – v této souvislosti odvolací soud připomíná, že k proplacení faktury došlo bez jakékoli kontroly pokynem ze dne 16. 12. 2010 - jakož i jednu z nejvýznamnějších skutečností, tedy společně sjednaný podvod vůči Agentuře, tedy předchozí dohodu a jednání obžalovaných, které směřovalo k tomu, že na základě klamavých informací vyhraje VŘ právě obž. H., který v době, kdy ještě nebyl ani informován o vítězi VŘ, již na zakázce pracoval, a to tak, že oslovil soukromého softwarového inženýra, aby pro něho vytvořil speciální systém pro sběr dotazníků, za což mu musel zaplatit, což by v žádném případě nečinil, pokud by si nebyl jist, že VŘ vyhraje. Z výpovědi tohoto inženýra – svědka O. - lze dovodit, že s vývojem H. požadované aplikace začal ke dni 1.11.2010, což je datum, kdy ještě ani nebyla vytvořena zadávací dokumentace VŘ. Dalším podvodem obou obžalovaných vůči Agentuře byl akt podepsání smlouvy o dílo dne 19. 11. 2010, tedy okamžitě v den vyhlášení výsledků výběrového řízení, přičemž oba obžalovaní tuto smlouvu podepsali, ačkoli museli vědět, že kvalita požadovaného díla nebude v souladu s uzavřenou smlouvou, a ačkoli věděli, že odborná způsobilost obž. H. je v rozporu s tím, co ke své osobě v přihlášce do výběrového řízení uváděl, a tedy věděli, že podmínky smlouvy obž. H. nebude moci v požadované kvalitě splnit. Současně podpisem smlouvy potvrdili, že „dílo“ zůstane v majetku Agentury, jak je ujednáno v článku 8 bod 2 smlouvy, což obž. K. následně nedodržel, neboť částečně zmanipulované výsledky auditu, které se nezakládaly na reálných skutečnostech, využil výhradně ve svůj prospěch, tj. proti třem pracovníkům, kteří ohrožovali jeho funkci a na místo toho, aby Agentuře dílo poskytl, ho odvezl do svého bydliště, kde jej ponechal přesto, že věděl, že ho všichni v Agentuře hledají, a ponechal ho tam i přes probíhající trestní stíhání až do roku 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

13. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obou obžalovaných, tak v žádném případě nelze souhlasit, a to i přes posudek Masarykovy univerzity, s jakýmsi odpočtem ceny „nalezeného auditu“ z částky 2 16 000 Kč včetně DPH, neboť – jak rovněž již shora uvedeno – bylo obžalovaným od počátku jasné, že nějaké „dílo“ bude nucen obž. H. odevzdat, když bylo vypsáno veřejné VŘ o dílo, o němž všichni pracovníci v Agentuře věděli, a v jehož rámci obž. H. musel nutně oslovit s dotazníky některé pracovníky Agentury, tedy následně poté, kdy tito zaměstnanci vyplnili jím požadované dotazníky musel nějaké „dílo“ odevzdat.
14. Právě skutečnost, že k uzavření smlouvy o dílo došlo řetězcem podvodných jednání obžalovaných, svědčí o tom, že z ceny zakázky, tj. z částky 2 160 000 Kč nelze nic odečítat, zejména ne za situace, kdy obž. K. audit a jeho výsledky nikomu v Agentuře neposkytl, a tedy nikdo nemohl na tento audit reagovat s výjimkou jeho samotného, kterému „výsledky auditu“, posloužily k tomu, aby je použil proti svým třem konkurentům. Navíc šlo o takové výsledky auditu, které, jak vyplývá ze znaleckého posudku, neodrážely skutečnost, neboť znalci v kompetenčních profilech narazili vždy na dvojici dotazníků, které obsahovaly zcela totožné hodnoty odpovědí (R., R., D.). Z nalezení právě dvojice shodných dotazníků u každého ze tří hodnocených manažerů lze dovozovat využití stejných odpovědí pro dva různé formuláře. Ze závěrů znaleckého posudku vyplývá, že obsah listin lze považovat za výstup z personálního auditu, ovšem výstup obsahuje významné odborné i formální nedostatky kvůli kterým mohl mít takový audit jen velmi omezený přínos pro organizaci, přínos mohl mít pouze pro obžalovaného K. v případě zaměstnanců R., R., D., tedy svých konkurentů, přičemž některé z nedostatků, tj. vysoké množství překlepů, gramatických chyb, absence argumentace, malá konkrétnost řady doporučení, jsou patrné na první pohled a jejich identifikace nevyžaduje ani odbornou způsobilost. Proto bylo odůvodnitelné odmítnout v souladu s uzavřenou smlouvou o dílo převzetí auditu v předložené kvalitě, a proto jen stěžní mohla svědkyně P., i kdyby k tomu byla kompetentní, což nebyla, považovat výsledky auditu za vyhovující potřebám Agentury. Že k žádnému odmítnutí díla nedošlo, je zřejmé z časových souvislostí popsanych ve výroku rozsudku, neboť ve spise je založen předávací protokol podepsaný obž. K. ze dne 15. 12. 2010, v němž je uvedeno, že obž. K. přebírá 2 šanony v rozsahu celkem 2006 dokumentů (což je samo o sobě poněkud zarážející), přičemž již dne 16. 12. 2010 dává pokyn k proplacení faktury neoznačené číslem ani variabilním symbolem na částku 2 160 000 Kč na bankovní účet obžalovaného H.. Právě i to svědčí o předem domluveném podvodu obou obžalovaných, neboť i kdyby dne 15. 12. 2010 podle předávacího protokolu obžalovaný K. v pouhých dvou šanonech převzal celkem 2006 stran, pak tyto nemohl nikdo, tedy zejména ne on sám, zkontrolovat do dne 16. 12. 2010, kdy dává pokyn k proplacení faktury, ačkoli i dle Masarykovi university byly předávané dokumenty v tak nízké kvalitě, že to opravňovalo zadavatele odmítnout dílo převzít. Pokud jde o nekvalitu předávaných listin, tak nad již uvedený rámec je třeba zmínit, že ačkoli obecně personální audit má analyzovat interní dokumenty organizace a data výkonnosti zaměstnanců, což se provádí dotazováním formou papírových či on - line dotazníků, přesto z hlediska kvality tato analýza chybí, výstupy jsou stručné, nedostatečné a neodůvodněné, zejména výstupy z předložených dotazníků neodpovídají výsledkům prezentovaným v předložených kompetenčních profilech, kompetenční profily byly vytvořeny na základě něčeho jiného, než na základě předložených dotazníků. Kromě předložených dotazníků vstoupily do hodnocení kompetencí ještě jiné dotazníky, které nebyly součástí původního šanonu. Znalci konstatovali, že vzhledem k nízké formální a odborné kvalitě

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

výstupů je reálná cena služby na hranici 156 404 Kč, ovšem posuzované listiny obsahují zjevné vady, které mohly být odhaleny při přebírání výstupu z auditu. Jak řečeno, tyto vady nemohly být nikým odhaleny, protože obž. K. nikomu tento audit neposkytl a nemohla ho zejména v rozsahu 2006 stran v době od 15. do 16. 12. 2010 zkontrolovat ani asistentka personálního odd., svědkyně P., jejíž svědectví se obž. K. opakovaně v odvolání domáhá. Nadto z výpovědi této svědkyně bylo zjištěno, že materiál jí měl dovézt řidič obžalovaného K. před vánočními svátky do bydliště, protože nechtěl, aby to dělala v pracovní době, aby o tom věděli kolegové, myslí si, že na hodnocení pracovala přes svátky. V dané souvislosti bylo zjištěno, že svědkyně P. měla dovolenou od 23. 12. 2010 do 2. 1. 2011. Z uvedeného vyplývá, že napřed se oba obžalovaní dohodli na budoucím podvodu týkajícím se získání částky rovnající se ceně, která bude uvedena v budoucí smlouvě o dílo, tj. zakázky, kterou na základě nepravdivých údajů ve výběrovém řízení vyhraje obž. H., přičemž ovlivnění výsledků výběrového řízení bylo způsobeno extrémně krátkou dobou uváděnou ze strany obž. H. jako možnost zpracování auditu, čemuž žádná profesionální firma, natož soukromá fyzická osoba nemohla dostat. Nedostal tomu ani obž. H., o čemž svědčí (ne)kvalita odevzdaného díla, přičemž za účelem výhry ve VŘ se obž. H. prezentoval jako odborník a tvrdil takové údaje, které se nezakládaly na pravdě, a přesto, že ještě oficiálně nebyly oznámeny výsledky výběrového řízení, přesto již soukromému softwarovému inženýrovi zadal zakázku (za kterou musel zaplatit), a sice požadavek na vytvoření speciálního systému pro sběr dotazníků, což oslovený inženýr učinil, přičemž z jeho výpovědi konfrontované s ostatními důkazy (jak správně uvádí v odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud) lze bezpečně dovodit, že na této zakázce oslovený inženýr začal pracovat minimálně o týden dřív, než došlo k oznámení o vítězi výběrového řízení. Přitom jak nemohl vyloučit ve svém odvolání ani obžalovaný K., byl obž. K. v inkriminované době generálním ředitelem Agentury a v jeho možnostech bylo ovlivnit zadávací parametry výběrového řízení, což sice tvrdí, že neučil, ovšem opaku odpovídá fakt velmi krátké doby, kterou uvedl obž. H. jako možnost pro zpracování zakázky, a právě toto kritérium vyřadilo poměrně renomované firmy z výběrového řízení, neboť tomuto časovému tlaku nemohly dostat a nadto, aby tomu mohl dostat obž. H., ten již s časovým předstihem začal na zakázce, kterou ještě nevyhrál, a jejíž zadávací parametry ještě ani nebyly známy, pracovat. Jestliže tyto kroky směřovaly k uzavření smlouvy o dílo, tj. o předání zakázky, za níž Agentura zaplatí částku 2 160 000 Kč, pak jelikož tuto částku obž. H. získal, tyto skutečnosti znamenají, že částku uváděnou ve smlouvě o dílo nelze redukovat žádným způsobem. Navíc z důkazů vyplývá, že vzdor příslušnému ujednání ve smlouvě o dílo se Agentura majitelem díla nestala, neboť poté co zřejmě dílčím způsobem obž. K. zmanipulované výstupy využil ve svůj prospěch, dílo odvezl do svého bydliště, kde zůstalo minimálně do rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 8.9.2022. Co se týče podpisu smlouvy oběma obžalovanými, pak tito smlouvu podepisovali s vědomím, že parametry v ní nemohou dodržet, např. jde o bod 1./2. dané smlouvy o tom, že obžalovaný H. prohlásil, že s ohledem na svoji mnohaletou praxi zkušeného poradce, provádějící konzultativní činnost v oblasti personalistiky, který zpracovává odborné studie v oblasti lidských zdrojů a personálních auditů, je schopen vyhovět požadavkům objednatele a řádně provést dílo dle specifikace dílo uvedené ve smlouvě, jakož i o bod smlouvy, z něhož vyplývá, že dílo zůstane v majetku Agentury a další.

15. Na základě výše uvedeného bylo nutno odmítnout nejen argumentaci obou obžalovaných o nedodržení totožnosti skutku popsaného ve výroku napadeného rozsudku, ale bylo nutno odmítnout i argumentaci o tom, že personální audit v požadované kvalitě od počátku existoval, což bylo jeho předložením soudu v roce 2023 nezvratně potvrzeno, stejně jako argumentaci o tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

po předání díla dne 15. 12. 2010 v rozsahu 2006 stran, toto měl obž. K. možnost do dne 16. 12. 2010 řádně zkontrolovat. Pokud tak neučinil a dal pokyn k proplacení, pak je otázkou, proč vůbec údajně dával dílo později posoudit asistentce personálního oddělení, navíc v době její dovolené, která rozhodně požadované odborné znalosti mít nemohla a neměla, jinak by nutně musela na hrubé vady auditu obžalovaného K. upozornit a ten by musel požadovat odstranění vad díla, tak jak je uvedeno v podmínkách smlouvy. Že se tak nestalo, vyplývá ze spisového materiálu stejně jako fakt, že uvedené dílo k dispozici v Agentuře nikdy nezůstalo, neboť ho obž. K. o mnoho let později údajně náhodou našel ve svém bydlišti. Z důvodů, které vyplývají z předchozích rozhodnutí Městského soudu v Praze je zřejmé, proč nelze uvěřit ani dopisu obžalovaného H. ze dne 11. 2. 2014 (č.l. 303), kde uvádí, že bohužel nemůže Agentuře poskytnout stejnopis ani kopii vypracovaného díla, neboť ho už nemá k dispozici, jelikož obsahuje citlivá data Agentury, a proto po předání díla a uplynutí reklamační lhůty, toto dílo nenávratně smazal, jak bylo jeho povinností dle uzavřené smlouvy. K tomu odvolací soud dodává, že v dané smlouvě podobné ustanovení obsaženo není.

16. To ovšem je zcela nepodstatný detail, podstatné je, že Agentuře dílo nezůstalo, nebylo poskytnuto ani pro potřeby Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen MPO). Pokud obž. K. v odvolání namítá, že kontrolu auditu dostala na starost svědkyně P., pak by taková kontrola byla zbytečná, pokud již dal pokyn k proplacení částky 2 160 000 Kč a navíc po obž. H. odstranění vad zřejmých i laikovi ani po údajné kontrole ze strany svědkyně P. nikdy nepožadoval. Krom toho daná svědkyně k provedení takové kontroly kompetentní nebyla, pokud by byla, pak by hrubé vady tzv. auditu na první pohled patrné i laikovi, jak zmiňuje znalecký posudek Masarykovy univerzity, nutně musela odhalit, což se rovněž nestalo. Nad rámec faktu, že ani žádný výstup o kontrole neexistuje, nelze přehlédnout, že i pokud by se potvrdila obhajoba obž. K. o tom, že si audit vyžádalo MPO, pak by to obžalované nemohlo vyvinut, jen by to znamenalo, že právě tento požadavek MPO obžalovaní využili k tomu, aby zakázku získal neoprávněně obž. H., a tedy získal na základě velmi nekvalitního díla, které nebylo předáno pro potřeby Agentury a tím méně pro potřeby MPO, vyplacení částky vyplývající ze smlouvy o dílo. Toto tvrzení však provedenými důkazy bylo vyvráceno, stejně jako i další v tomto bodě odvolání obžalovaného K. tvrzené skutečnosti nejsou pravdivé, neboť svědkyně J. jasně uvedla, že personální audit nebyl nikde v rámci Agentury k dohledání, což není standardní a nikdy se s tím nesetkala. Obžalovaný K. byl od nástupu do své funkce jasně seznámen s tím, že MOP plánuje změnu organizačního řádu od září 2010 a ta byla realizována bez ohledu na audit počátkem r. 2011. Stejně jako nepotvrdila obhajobu obž. K. svědkyně J., nepotvrdil ani svědek M. tvrzení téhož obžalovaného, že by audit kontrolovalo MOP, ačkoli se jeho svědectví obž. K. rovněž domáhal, jak správně vyhodnotil nalézací soud pod bodem 30. odůvodnění svého rozsudku. Z výpovědi svědků vyplývalo, že výstup z personálního auditu nebyl Agentuře poskytnut přesto, že audit se měl týkat vzdělávacích procesů, tedy minimálně v této části měl být personálnímu oddělení poskytnut. Že o výstup z personálního auditu, který byl pochopitelně v Agentuře avizován, Agentura zájem měla, vyplývá i z výpovědi svědka M. M., v rozhodné době ředitele personálního odboru, který uvedl, že poté, kdy nastoupil obž. K. do funkce generálního ředitele, vznesl potřebu na personální audit. Výsledky auditu svědek neviděl, štválo ho to, zajímala by ho zpětná vazba na věci, které v rámci personálního oddělení dělal, zda je dělal správně. Nepotvrdil, že by byl garantem auditu, to musel být někdo z právního odboru, zřejmě P.. Co se týče věcné správnosti auditu, tak po vypracování auditu při proplácení faktury, kde byl uváděn jako osoba odpovídající za věcnou správnost řekl, že za ním přišel Ing. F., ředitel Finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

divize, aby to podepsal, na což mu svědek odpověděl, že audit neviděl a věcnou správnost podepsat nemůže. Z výpovědi svědka M. u hlavního líčení ze dne 4. 11. 20104 vyplývá to, co je uváděno pod bodem 26. napadeného rozsudku, tedy, že nastavení širě oblastí, které budou auditovány prováděl právě obž. K.. Z toho vyplývá, že nelze přisvědčit ani dalšímu argumentu obž. K. z jeho odvolání, který se ale bezprostředně týká i viny obž. H., a proto je na tomto místě zmiňován, neboť na rozdíl od tvrzení obž. K. bylo prokázáno, že obž. K. z pozice své funkce a z hlediska důvodu zadání auditu, měl možnost zasahovat do přípravy veřejné zakázky po věcné stránce, přičemž svědek M. uvedl, že zadávací dokumentaci neviděl a vyloučil, že by byl garantem předmětné zakázky.

17.Co se týče argumentace obž. K. ohledně možnosti doložit poděkování svému známému, tj. svědku M., za nalezení auditu, pak ze všech důvodů již uvedených, je to zcela nepodstatná věc, nehledě na to, že komunikace má být ze dne 10. 3. 2023 a obž. K. se zajisté v té době připravoval na to, že soudu „náhle nalezený audit“ předloží.

18.I další argument z odvolání obž. K., který se rovněž týká posouzení viny či nevinu i obž. H., bylo nutno odmítnout, neboť svědek M., který měl podle odvolání obž. K. potvrdit, že po personálním auditu proběhla novelizace organizačního řádu, do kterého byly převzaty z auditu některé věci, toto rozhodně nepotvrdil, když především nepotvrdil tvrzení obžalovaného K., že audit kontrolovalo MPO (viz rovněž bod 30 odůvodnění napadeného rozsudku). K tomu nelze než dodat, že jestliže audit nebyl nikdy předán pro potřeby MPO, pak těžko některé věci do novelizace organizačního řádu mohlo MPO přejímat, zvláště, když tato novela byla plánována již od začátku roku 2011.

19.Pokud jde o zisk obžalovaných z trestné činnosti a v této souvislosti nesouhlas obž. K. s argumentací na str. 46 napadeného rozsudku, kde je uvedeno, že s částkou 2,16 mil. Kč, kterou inkasoval obž. H., měli obžalovaní naložit nezjištěným způsobem, tak tato formulace nalézacího soudu je pro posouzení naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu zcela nepodstatná, neboť pokud šlo o předem společně dohodnuté podvodné jednání, je lhostejné, kdo z obžalovaných konkrétně měl prospěch z tohoto jednání, tedy kdo z nich se konkrétně tímto jednáním obohatil, neboť znakem skutkové podstaty žalované trestné činnosti není výše zisku konkrétního pachatele, nýbrž celková výše škody způsobená společným jednáním dvou pachatelů.

20.Fakt, že „dílo“ obsažené ve smlouvě o dílo ze dne 19.11.2010 nikdy do dispozice Agentury nepřešlo, ačkoli se tak podle příslušného ujednání ve smlouvě stát mělo, ani přejít nemohlo, když ho obž. K. zřejmě ukryl u sebe doma, svědčí o tom, že se majetek Agentury o toto „dílo“ nezvětšil, a proto žádnou částku z celkové škody 2 160 000 Kč odečíst nelze.

21. Na základě všeho výše uvedeného lze shrnout, že i „náhle nalezení auditu“ na stavu zjištěném ještě v době před sdělením obvinění nemění nic, neboť pokud vzájemně dohodnutá činnost obou obžalovaných v době před vypsáním veřejné zakázky i v době po ní směřovala výhradně k uzavření smlouvy o dílo a proplacení ceny tohoto díla na účet obžalovaného H., a jestliže tento audit nebyl nikým kontrolován a po dobu 13 let nebyl nikde k nalezení a pokud po době vzniku předávacího protokolu ze dne 15. 12. 2010, nebyl k dispozici ani pracovníkům Agentury, ačkoli by jeho výstupy zejména pracovníky personálního oddělení zajímaly, a nebyl k dispozici ani MPO, což bylo neobvyklé, pak jeho náhlý nálezný po 13 letech je pro hodnocení důkazní situace prakticky bez

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

významu. Jediný význam má v tom, že jeho znaleckým posouzením znalci Masarykovy univerzity bylo potvrzeno to, o čem bylo uvažováno i ze strany odvolacího soudu již v předchozích fázích tohoto trestního řízení, a sice, že vzhledem k vyhlášení VŘ a předmětu auditu, který vyžadoval, aby pracovníci Agentury zodpověděli rozeslané dotazníky, bylo zřejmé, že tyto dotazníky a jiné podkladové materiály obž. H. jako součást tzv. auditu nutně bude muset obž. K. předat. Jak vyplývá ze znaleckého posudku Masarykovy univerzity, odevzdal ale zcela nekvalitní dílo, kde zejména ona podstatná část očekávaného auditu, tj. vlastní hodnotící stanovisko, obsaženo nebylo v požadované kvalitě, naopak zde byly zcela lživé informace, přičemž je jasné, že 2006 stran nemohl obžalovaný K. v době od předání tohoto auditu dne 15. 12. 2010 do 16. 12. 2010, kdy dal pokyn k proplacení faktury, v žádném případě zkontrolovat, natož z této kontroly vyvodit pro Agenturu patřičné závěry, zejména vzhledem k možné reklamaci. Ani Ing. Kocourek, na jehož výpověď se obž. K. v rámci předposledně podaného opravného prostředku odvolával, nepotvrdil to, co obž. K. uváděl, nýbrž pravý opak, a sice, že s výsledky auditu ho obž. K. neseznamoval, protože pro něj nebyly aktuální, pouze K. řekl „O tom se můžeme bavit až po fúzi, která byla naplánovaná na r. 2012.“ Dále svědek uvedl, že o audit nežádal.

22. To koresponduje i dalším důkazům, které hodnoceny vzájemně hovoří v neprospěch obou obžalovaných, tedy o tom, že se až do doby nedávné audit nikdy nenašel a nebyl ani založen v registru auditů, jak správně měl být, což je v souladu i s tím, co uvedlo MPO na č.l. 1651 o tom, že jim není známo, že by audit MPO využívalo, nebo, že by byl vidět a audit nebyl předložen ani při kontrole hospodaření, což je opět v rozporu s tím, co nyní obžalovaný K. v odvolání uvádí. Z důkazů dále vyplývá, že údajné výsledky auditu (nikoli podkladové materiály včetně 21 profesionálních profilů), které obž. K. k výkonu své práce tolik potřeboval, nikdo nikdy neviděl a nikde nebyly použity, ačkoli byl obž. K. ve své funkci ředitele až do 11. 9. 2012.

23. Ze všech důkazů provedených i ve vzájemné souvislosti hodnocených nalézacím soudem a poté i soudem odvolacím (včetně hodnocení stejných důkazů ze strany odvolacího soudu i v jeho předchozích rozhodnutích) lze shrnout, že **šlo o předem naplánovaný podvod, nikoli snad o trestný čin dle § 248 tr. zákoníku** nebo o nedbalost při výkonu funkce generálního ředitele Agentury (tj. některý z trestných činů dle § 220 – § 221 tr. zákoníku), protože motivem a smyslem podvodu bylo dosažení neoprávněného obohacení z majetku Agentury na základě jejího oklamání, zatímco objektem chráněným dle § 248 tr. zákoníku je hospodářský trh, a porušení povinností dle § 220 (resp. § 221) tr. zákoníku nemůže vyplývat z předem dohodnutého podvodu. Že šlo o předem naplánovaný podvod za účelem dosažení uzavření smlouvy jediné proto, aby obž. H. získal oněch 2 160 000 Kč, odvolací soud zjistil po odpovědích na následující otázky:

1. P r o č začal obžalovaný H. pracovat na zakázce podstatně dříve, než byl oznámen vítěz VŘ a současně i dřív, než byla známa zadávací dokumentace? Protože věděl, že VŘ vyhraje.
2. J a k mohl vědět, že VŘ vyhraje ? Protože se předem dohodli s obžalovaným K. mimo jiné na tom, že časový předpoklad týkající se odevzdání díla, uvede tak, aby vyhrál jediné on, protože H. uváděné 4 týdny byly i pro specializované firmy, tj. odborníky, nesplnitelné, a protože o svých odborných kvalitách ve výběrovém řízení lhal.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

Z toho vyplývá, že oba obžalovaní byli předem dohodnuti, že oklamou Agenturu, která měla za dílo zaplatit. V této souvislosti nutno brát v úvahu, že ačkoli teprve dne 4.11.2010 získal obž. H. žijmostenský list, přesto již 5.11.2010 byl jako uchazeč VŘ Agenturou osloven.

3. Co bylo cílem společné dohody o činnostech obžalovaných K. a H., tak jak jsou popsány shora ? Jedině finanční zisk H., který se bude rovnat částce dohodnuté ve smlouvě o dílo.

4. Proč obž. K. dílo převzal a bez jakékoli jeho kontroly dal pokyn k okamžitému proplacení faktury za něj? Protože ho vlastní obsah skrumáže papírů, které přebíral, fakticky nezajímal, věděl, že ho nikomu neukáže, a proto ani pracovníky MPO či pracovníky Agentury, které by to zajímalo, využíván nebude.

24. Důvod, proč se tak nestalo, je dle odvolacího soudu stejný jako ten, že se audit „nečekaně“ objevil až po 13 letech. Podle odvolacího soudu ho obžalovaný K. nikomu nepředložil dříve, nikoli proto, co uvádí nalézací soud ve 112 bodu odůvodnění svého rozsudku, tedy proto, aby obžalovaný ztížil po letech objasnění výše škody, nýbrž podle názoru odvolacího soudu jediné proto, aby jeho nekvalitu nikdo ani v Agentuře, ani na MPO, ani později orgány činné v trestním řízení nemohly zkontrolovat, tedy proto, aby nikdo v Agentuře nebo na MPO nezjistil, že jde o podvod.

25. Jednoduše řečeno, **o podvod jde**, protože **se nelze domnívat, že by poškozená Agentura snad vypsalala výběrové řízení jediné proto, aby zaplatila 2 160 000 Kč za něco, co vůbec nezíská, a pokud někdo z Agentury z předem dohodnutého podvodného jednání obžalovaných bude mít nějaký užitek, tak jediné její generální ředitel K. pro své ryze osobní zájmy**, tedy aby na základě nepravdivých dat „auditu“ získal nástroj k tomu, aby v případě některých zaměstnanců, kteří jeho funkci ohrožovali, případně učinil personální změny, a proto výsledky, které musel nutně obžalovaný H. odevzdat, když bylo veřejně známo, že zpracovává audit, v tom směru u tří osobnostních profilů dotčených pracovníků nechal zmanipulovat.

26. Jelikož částka zisku, k němuž tento podvod směřoval, byla určena ve smlouvě předem, proto nelze nic odečítat ani přes znalecký posudek Masarykovy univerzity. Odečítání určité částky z ceny díla by mělo smysl jediné, pokud by se o předchozí podvod nejednalo, nýbrž by se jednání obž. K. posuzovalo jako nehospodárné jednání generálního ředitele Agentury při přebírání díla a vydání pokynu k jeho zaplacení.

27. Pokud jde o existenci auditu v dostáující kvalitě a rozsahu tvrzeném v předávacím protokolu a s tím související obžalovaným K. tvrzenou kontrolu ze strany svědkyně P., tak je nutno si položit otázky vyplývající z výpovědi jmenované svědkyně ze dne 4.11.2014, tj. jednak otázku, proč požadoval obž. K., aby kontrolu provedla tajně na místě mimo pracoviště Agentury, s odůvodněním obž. K., aby o tom ostatní kolegové v Agentuře nevěděli, což je naprosto nelogické odůvodnění, když dílo podle smlouvy mělo patřit Agentuře a pracovníci Agentury pochopitelně o existenci VŘ a dotazníků věděli, dále otázku, proč k tvrzené kontrole nebylo předloženo všech 2006 stran auditu, zejména proč byl předložen mnohem menší rozsah stran údajných hlavních závěrů auditu, a kdo a zejména proč rozhodl o tom, že jí nebude předloženo celé dílo, tedy jak na základě nějaké torza mohla jmenovaná svědkyně vůbec kvalitu díla posuzovat, a jednak otázku proč, pokud jí dílo bylo předloženo, neodhalila na první pohled i pro laika jasné jeho vady a tyto vedení Agentury neoznámila a proč po provedené kontrole o tom nezpracovala žádnou výstupní

zprávu , stejně jako otázku, proč svědkyně tvrdila, že jí audit byl předložen v celkem 3-4 kusů šanonů, ačkoli podle předávacího protokolu mělo jít o pouze dva šanony a proč obž. K. i v závěrečném přednesu ve veřejném zasedání dne 28.12.2023 tvrdil, že kvalitu díla jako laik nemohl zkontrolovat, proto to zadal sv. P. jako vedoucí pers. odboru, ačkoli ta tvrdí, že v uvedenou dobu byla pouhou asistentkou personálního odboru a kontrolu pojala pouze informačně, žádná doporučení nevypracovala.

28. Ze všeho právě uvedeného vyplývá, že nebylo možno souhlasit se závěrečnou argumentací uplatněnou ve veřejném zasedání jak obž. K., tak jeho obhájcem o tom, že kvalita auditu ze strany obž. H. je záležitostí pojmu „autorského díla“, tedy obž. H. mohl pracovat pouze v rámci svých kvalit a schopností, neboť proti tomu stojí čestné prohlášení obž. H. o jeho profesionálních kvalitách, které předložil v rámci VŘ i další jeho prohlášení o jeho profesionálních kvalitách, které je přímo součástí Smlouvy o dílo. Stejně tak nebylo možno akceptovat jeho tvrzení o tom, že personální audit neměl sloužit potřebám Agentury, ale pouze potřebám jejího personálního ředitele, což je opět v rozporu s příslušným ujednáním Smlouvy o dílo. Rovněž nelze ospravedlnit zcela nedostačující kvalitu díla „šíleným tempem“, které k vyhotovení auditu bylo i ze strany obž. H. zapotřebí, neboť toto šílené tempo bylo určeno nikoli Agenturou nýbrž nabídkou právě obž. H., na rozdíl od nabídky ostatních uchazečů, v nichž se hovoří o době potřebné v řádu 8-12 týdnů. C se týče závěrečného prohlášení obž. K. o svědectví ministra Kocourka, tak o tom, že svědek Kocourek pro posouzení viny či nevinu obžalovaného podstatná tvrzení obž. K. nepotvrdil, je pojednáno shora.

29. Odvolací soud po konstatování viny obžalovaného K. v rozsahu a právní kvalifikaci uvedené ve výroku rozsudku se znovu zabýval otázkou druhu a výše trestu pro jmenovaného obžalovaného. Stejně jako nalézací soud v bodě 131. a 132. odůvodnění napadeného rozsudku vycházel odvolací soud z kritérií pro stanovení druhu a výměry trestu uvedených v § 39 tr. zákoníku, při samozřejmém přihlížení k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Dospěl k závěru, že u obžalovaného jde o přitěžující okolnosti dle § 42 a), b), tr. zákoníku, neboť trestná činnost byla spáchaná s rozmyslem a ze ziskuchtivosti, dále § 42 písm. k) tr. zákoníku, neboť způsobená škoda čtyřnásobně přesahující minimální hranici škody značné dle § 138 tr. zákoníku, a rovněž i dle § 42 písm. f) tr. zákoníku, neboť obžalovaný ke spáchání podvodu zneužil své vedoucí funkce generálního ředitele. Na druhou stranu z polehčujících okolností (viz § 41 písm. o tr. zákoníku) odvolací soud přihlížel k dosavadní trestní bezúhonnosti obžalovaného i k době značně vzdálené od spáchání trestného činu, přičemž extrémně dlouhou dobu trvání procesu lze přičíst výhradně na vrub orgánů činných v trestním řízení, nikoli na vrub obžalovaných. Za této situace i odvolací soud dospěl k závěru, že po tak dlouhé době od spáchání trestného činu, je s ohledem na typ spáchané trestné činnosti a dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaného před i po spáchání projednávané trestné činnosti na něj možno působit uložením pouze peněžitého trestu, který shodně jako soud nalézací s ohledem na rozsah způsobené škody a osobní poměry obžalovaného shledává přiměřeným v celkové výši 1 200 000 Kč, a to i přesto, že výše škody byla odvolacím soudem vyčíslena jako částka, která byla z majetku Agentury převedena na účet obž. H.. Tato změna se odrazila pouze ve změně povinnosti uložené obžalovanému soudem dle § 228 odst. 1 tr. řádu, tedy v povinnosti, aby obž. K. společně a nerozdílně s již odsouzeným Z. H. poškozené Agentuře škodu ve výši 2 160 000 Kč nahradil, a to spolu s požadovanými úroky, jejichž výše je stanovena v ustanovení § 2 Nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje P.L.

vlády č. 351/2013 a které opomněl (byť jen k té části škody, kterou ve svém rozsudku nalézací soud konstatoval) uložit nalézací soud, ačkoli k odmítnutí požadavku na úhradu škody spolu s úroky žádný důvod neměl, neboť o jejich zaplacení zástupce poškozené Agentury požádal již před zahájením dokazování před nalézacím soudem dne 4.11.2014 (viz č.l. 675).

30.Bylo proto rozhodnuto, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku již není přípustný další řádný opravný prostředek.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 28. prosince 2023

JUDr. Veronika Čeplová, v.r.

předsedkyně senátu